

høitærede Finantsminister. billigere denne Hovedtanke, og forsaavidt er enig med Udvalgets Forslag, at ogsaa han formener, at denne Krigsskat kan fordeles paa 2 Aar. Jeg skal forøvrigt ved den paagældende Paragraphs Behandling naturligviis fremkomme med hvad Udvalget kunde troe at maatte anføre til sit Forslags Forsvar, iøvrigt ogsaa erkjendende, at det af Finantsministeriet stillede Ændringsforslag har enkelte Sider, som kunde gjøre det mere anbefalelsesværdigt. Hvad de Forslag til Forandringer angaaer, som ere stillede til den Paragraph, som nu vil komme under Behandling, saa skal jeg som Udvalgets Ordfører oppebte indtil det har viist sig, hvorledes de ville blive motiverede og retfærdiggjorte.

Finantsministeren: Ifølge Afstemningslisten til denne § 5, som for Diebliffet er under Behandling, maa jeg ansee det nødvendigt, allerede idag at gaae ind paa det Spørgsmaal, som vistnok er det vigtigste ved denne Sag, nemlig om Krigsskatten bør opkræves i eet Aar alene overeensstemmende med Lovudkastets Forslag, eller om den bør fordeles paa et længere Tidsrum. Jeg maae nemlig, ansee det for nødvendigt allerede paa nærværende Standpunkt at omtale dette Hovedspørgsmaal, da Afstemningslisten under Nr. 7 indeholder et Forslag, som allerede involverer Afgjørelsen af denne Sag, idet $\frac{1}{8}$ ikke kan forandres til $\frac{1}{16}$; uden at dette Spørgsmaal tillige derved vil være afgjort. Derimod skal jeg ikke for Diebliffet indlade mig paa at drøfte, hvorvidt det hvis man ikke vil opkræve Krigsskatten i eet Aar, kunde være hensigtsmæssigt at opkræve den paa den af Udvalget foreslaaede, eller paa den af mig ved mit Ændringsforslag anbefalede Maade. Idet Regjeringen udarbejdede det Udkast, som nu foreligger til Behandling, og derved forlangte Krigsskatten opkrævet i 1 Aar ifledetfor at Forordningen af 5te Juni 1848 havde fastsat 3 Terminer til den vigtigste af de forskellige Krigsskatters Opkrævning, nemlig Hartkornskrigsskatten og Bygningsafgiften, gik den ud fra, at det var dens Pligt itide at kræve af Folkerepræsentationen, hvad der kunde udfordres under de meest forskellige Æventualiteter, som Staten under nærværende vanskelige Forhold

kunde have at gaae imøde. Regjeringen har tillige troet, at den i saa Henseende burde stille sine Fordringer saa høit som det nogenlunde lod sig forene med Landets Lærv. Det ligger i en Sags Natur som den nærværende, at Regjeringen ikke kunde vente, naar den havde indskrænket sit Forslag til det mindst Nødvendige, at Folkerepræsentationen da vilde have lagt yderligere til eller have gjort Forslag om at paalægge Statsborgerne større Byrder end Regjeringen selv havde anset det fornødent. Regjeringen har saaledes under alle Omstændigheder maattet ansee det for sin Pligt, itide og til det Yderste at begjære hvad Landets Kræfter kunde udrede; men selv om dette Hensyn ikke havde været, har Regjeringen tillige fundet Dpfordring til itide at sørge for at faae de fornødne Resourcer tilveie og itide at benytte Landets Kræfter. De Erfaringer, man har gjort fra den forrige Krigsperiode, fra 1807—14, have nemlig godtgjort, at man dengang vistnok ikke tilhørligt havde stølet paa Landets Resourcer og ikke itide havde forget for ved en høiere Skatteudskrivning at sikke sig de Indtagtskilder, som kunde have forebygget idetmindste nogle af de store Ulemper for Landets Pengevæsen, som senere blev Folgen af den daværende Finantspolitikk. Det er temmelig anerkjendt at man ikke dengang i rette Tid havde appelleret til Folkets yderste Gyne, og jeg troer ogsaa, at det er temmelig almindelig anerkjendt, at det havde været ønskeligt, om man i 1848 allerede havde udfrevet en vis Deel af den Krigsskat, man i dette Aar forbrugte til Creditbeviserne, men som først blev udredet i 1849. Det er disse Hensyn, som have været afgjørende for Regjeringen til at bringe denne Sag paa den Maade under det høitærede Things Overveielse, som skeet er ved Lovudkastet. Jeg troer ogsaa, at det er en temmelig almindelig constitutionel Erfaring, at Regjeringen ikke tør stole paa, at Folkerepræsentationen selv skulde lægge noget til, men at denne ordentligviis vil være mere tilbøielig til at tage fra i Henseende til hvad der begjæres af Penge midler til Beskrivelsen af Landets Fornødenheder. Naar nu det ærede Udvalg Pag. 2 første Spalte, har paaberaabt sig den Conference, det har havt med Finantsministeriet og